

Παραμύθι νηδοχής στο "δευτερο σπίτι" των παιδιών ΜΑΣ, ... στο ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΟ

...Περπάτησαν μαζί ως την άκρη του
ξέφωτου. Είχε ήδη αρχίσει να σκοτεινιάζει.
Έπρεπε να βιαστούν, γιατί η μέρα που θα
ξημέρωνε ήταν πολύ σημαντική για το
μικρό ρακούν... η πρώτη του μέρα στο
σχολείο.

Τάνια Μάνεση

- Φοβάμαι λιγάκι εδώ, είναι σκοτεινά, είπε
το μικρό ρακούν στη μαμά του,
σφίγγοντάς της το χέρι.
 - Δεν έχεις τίποτα να φοβάσαι, όταν είμαι
δίπλα σου και στη σκέψη σου. Η αγάπη
μου για σένα μπορεί να διώξει όλα τα
σκοτάδια μακριά. Να φωτίσει νύχτες με
βεγγαλικά αστέρια, που θα γράφουν
στον ουρανό «Σ'αγαπώ πολύ, μικρό
μου!».
 - Κουράστηκαν τα ποδαράκια μου να
περπατάω... Φτάνουμε;
 - Ναι, αλλά έλα... θα σε πάρω αγκαλιά.
Έτσι θα σου φανούν όλα πιο απλά...
- [...]

Ύστερα από λίγο έφτασαν στη φωλίτσα τους. Το μικρό ρακούν είχε σχεδόν αποκοιμηθεί στην αγκαλιά της μαμάς του.

- Τι έγινε, μαμά; Φτάσαμε; Και τώρα θα πρέπει να πλύνω τα δόντια μου; Δε θέλω. Νυστάζω...
- Δεν πειράζει για μία μέρα... δεν χαλάνε τα δόντια τόσο εύκολα... Έλα, θα σε βοηθήσω με τις πνιζάμες... Τι σκέφτεσαι; Μου φαίνεσαι λυπημένο;
- Φοβάμαι λίγο για αύριο...
- Τι είναι αυτό που σκέφτεσαι και φοβάσαι;
- Θα είναι καλοσυνάτη και γελαστή η δασκάλα; Θα μιλάει γλυκά όπως εσύ; Θα κάνω φίλους; Ή δε θα με θέλουν, επειδή θα φοβούνται τα μαυριδερά μου μάτια; Και αν βαριέμαι και θέλω να γυρίσω εδώ να παίξω, να τρέξω, να διασκεδάσω και να σε αγκαλιάσω;
- [...]

Είχε να πει κι άλλα, αλλά το συνεχές χασμουρητό δεν το άφηνε να σκεφτεί και να μιλήσει...

- Μικρό μου, αύριο θα ανακαλύψεις έναν κόσμο μαγικό. Εκεί κατοικεί η γνώση που κερδίζεις χωρίς βιβλία, η φαντασία που έχει το πρόσωπο μικρού παιδιού και το γέλιο γάργαρου νερού, η δημιουργία που κινείται με χεράκια και ποδαράκια μικρούτσικα, παιδικά και... το παιχνίδι με φτερά άσπρου γλάρου σε διαρκή ταξίδια της ψυχής και του μυαλού. Μα εκεί κυρίως κατοικεί μια νεράιδα γλυκιά και τρυφερή που στην καρδιά της είναι γραμμένη μία φράση μοναδική και ξεχωριστή «Θα σε φροντίζω και θα σε αγαπώ σαν δικό μου μικρό». Δεν έχεις τίποτα, λοιπόν, να φοβάσαι. Μα... και αν κάτι δεν πάει καλά, το χέρι μου θα είναι πάντα εδώ, πάνω στην καρδιά σου, να διώχνει κάθε αγωνία μακριά...

Το μικρό ρακούν είχε ήδη αποκοιμηθεί... και η μαμά του ήταν σίγουρη ότι θα έβλεπε τα γλυκύτερα όνειρα του κόσμου...